

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 256/2023-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa

, zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kuzmom, Floriánska 16, Košice, proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 Tos 104/2022-168 zo 14. decembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 29. marca 2023 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 Tos 104/2022-168 zo 14. decembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že, nadväzujúc na konanie vedené na Okresnom súde Košice II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 1 T 43/2018, bol sťažovateľ rozsudkom krajského súdu č. k. 7 To 113/2018 z 10. januára 2019 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d), ods. 2 písm. a) a c) Trestného zákona, za čo mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov a 6 mesiacov v ústave na výkon trestu odňatia slobody

so stredným stupňom stráženia, trest prepadnutia vecí (dvoch mobilných telefónov so SIM kartami) a ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

2.1. Návrhom doručeným 26. mája 2021 okresnému súdu sa sťažovateľ domáhal povolenia obnovy konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 43/2018, o ktorom okresný súd uznesením č. k. 5 Nt 16/2021-139 zo 14. októbra 2022 rozhodol tak, že povolil obnovu konania, ktoré sa viedlo na okresnom súde pod sp. zn. 1 T 43/2018, zrušil výroky o vine, treste a ochrannom dohľade rozsudku krajského súdu, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili svoj podklad. Zároveň podľa § 403 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku vzal sťažovateľa do väzby a túto nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka nad sťažovateľom.

2.2. Proti uzneseniu okresného súdu podal prokurátor sťažnosť, o ktorej krajský súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil uznesenie okresného súdu a podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Zároveň podľa § 194 ods. 1 Trestného poriadku zrušil uznesenie okresného súdu v časti, ktorou vzal sťažovateľa do väzby a túto nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že krajský súd arbitrárne zamietol jeho návrh na povolenie obnovy konania. Podľa jeho názoru k porušeniu ním označených práv malo dôjsť tým, že krajský súd arbitrárne vyhodnotil ním prezentované okolnosti ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 Trestného poriadku, a napadnutým uznesením zrušil prvostupňové uznesenie okresného súdu (ktorým okresný súd vyhovel návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania) a sám sťažovateľovmu návrhu na povolenie obnovy konania nevyhovel.

4. Na základe uvedeného navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie označených práv sťažovateľa napadnutým uznesením krajského súdu, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu tým, že krajský súd napadnutým uznesením arbitrárne zrušil prvostupňové uznesenie okresného súdu a sám sťažovateľovmu návrhu na povolenie obnovy konania nevyhovel, keďže sťažovateľom prezentované okolnosti vyhodnotil ako také, ktoré nespĺňajú kritériá dôvodov na povolenie obnovy konania predpokladané § 394 Trestného poriadku.

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Ústavný súd na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

9. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

10. Ústavný súd zároveň zdôrazňuje, že nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov. Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo rozhodnutím (opatrením alebo iným zásahom) došlo k porušeniu základného práva alebo základnej slobody. Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody. Ústavnoprávnou požiadavkou je tiež to, aby všeobecnými súdmi vydané rozhodnutia boli riadne, zrozumiteľné a logicky odôvodnené. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy však nepatrí právo účastníka dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

11. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by

pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

12. Vychádzajúc z týchto základných princípov, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu.

12.1. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd v podstatnom poukázal, že podľa názoru okresného súdu z dokazovania vyplynulo: Svedkovia nepociťovali po aplikovaní látky, ktorú si kúpili od sťažovateľa, taký účinok, aký by pervitín mal mať, a navyše sťažovateľ sa svedkom priznal, že ich oklamal, keď im namiesto pervitínu predal výživový doplnok. V základnom konaní bolo zároveň preukázané, že sťažovateľ prechovával veľké množstvo výživového doplnku farbou a konzistenciou nelíšiaceho sa od pervitínu. Pri domovej prehliadke bol u sťažovateľa zaistený pervitín len v množstve štyroch jednorazových dávok, čo by mohlo nasvedčovať, že sťažovateľ pervitín prechovával pre vlastnú potrebu. Podľa názoru okresného súdu je preto namieste predpokladať, že sťažovateľ mohol tak, ako to od začiatku trestného konania tvrdí, odberateľom namiesto pervitínu predávať výživový doplnok. Vzhľadom na uvedené sa okresný súd domnieval, že vyšli najavo také skutočnosti a sú tu také dôkazy, ktoré by mohli v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine.

12.2. Krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že s prvostupňovým uznesením okresného súdu sa nestotožňuje. Poukazujúc na § 394 ods. 1 Trestného poriadku, uviedol, že dôvodom obnovy konania nemôže byť každá nová skutočnosť alebo každý nový dôkaz, ale len skutočnosti a dôkazy určitým spôsobom kvalifikované, t. j. také dôkazy, ktoré by samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a s dôkazmi už skôr známymi mohli odôvodniť iné rozhodnutie o otázkach uvedených v citovanom zákonnom ustanovení. Súd rozhodujúci o návrhu na povolenie obnovy konania je preto povinný hodnotiť dôkazy, význam novej tvrdenej skutočnosti alebo nového navrhnutého dôkazu vo vzťahu ku skutočnostiam a k dôkazom vykonaným v pôvodnom konaní a až na základe takéhoto postupu môže dospieť k odôvodnenému záveru, či ide o také kvalifikované skutočnosti a dôkazy, ktoré by mohli viesť k inému rozhodnutiu, ako je pôvodný právoplatný rozsudok. V tejto súvislosti krajský súd uviedol, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania zákon nedáva príslušnému súdu možnosť preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov pôvodného odsudzujúceho rozhodnutia. Takéto konanie sa obmedzuje len na riešenie otázky, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy takého charakteru, aký predpokladá § 394 Trestného poriadku vo vzťahu k výrokom, ktorých sa obnova môže týkať.

12.3. Vo vzťahu k uvedenému krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že zo spisového materiálu je zrejmé, že už okresný súd sa v rámci (pôvodného) konania vedeného pod sp. zn. 1 T 43/2018 na hlavnom pojednávaní zaoberal dôkazmi, ktoré mali potvrdiť obranu sťažovateľa spočívajúcu v tvrdení, že nemal predávať pervitín, ale výživový doplnok. Preverenie uvádzanej skutočnosti bolo predpokladom na ustálenie skutku a následného odsúdenia sťažovateľa, pričom s vyhodnotením dôkazov okresným súdom v pôvodnom konaní sa následne v celom rozsahu stotožnil aj krajský súd ako odvolací súd, z ktorého rozsudku vyplýva, že pri domovej prehliadke bytu na adrese prechodného bydliska sťažovateľa bola zaistená aj látka metylsulfonylmetán, ktorá

z dôvodu, že nepatrí medzi omamné a psychotropné látky a je voľne dostupným výživovým doplnkom, je používaná na riedenie metamfetamínu (pervitínu). Krajský súd zároveň poukázal, že aj Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v uznesení č. k. 5 Tdo 52/2019 z 15. apríla 2020, ktorým dovolanie sťažovateľa odmietol, konštatoval, že sťažovateľ si v inkriminovanej dobe zabezpečil v rôznych množstvách metamfetamín (pervitín) a rastliny Cannabis, ktoré prechovával v mieste prechodného bydliska, a následne metamfetamín odpredával piatim konzumentom, pričom bol za uvedený čin v roku 2017 právoplatne odsúdený, a teda že skutková podstata trestného činu je správna. Najvyšší súd v predmetnom uznesení tiež uviedol, že v posudzovanom prípade konajúce súdy na podklade vykonaných dôkazov dospeli ku skutkovému záveru, že sťažovateľ omamnú látku prechovával (hoci by išlo aj o obvykle jednorazovú dávku) a následne odpredával najmenej piatim konzumentom a bol za takýto čin v minulosti odsúdený. Najvyšší súd zároveň konštatoval, že krajský súd ako odvolací súd precizoval dôvody, pre ktoré neuveril zmeneným výpovediam svedkov, a preto nečítal obsah vykonaných konfrontácií.

12.4. Vychádzajúc z uvedeného, krajský súd v napadnutom uznesení konštatoval, že výpovede svedkov, ktoré podľa okresného súdu mali zakladať povolenie obnovy konania v danej veci, nemôžu spochybniť podstatu výpovedí svedkov z pôvodného konania [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorých vierohodnosť podrobne analyzoval prvostupňový súd a aj odvolací súd, a to vrátane vysvetlenia rozporov, ktoré vznikli vo výpovediach týchto svedkov. Krajský súd preto dospel k záveru, že za nové skutočnosti alebo dôkazy v zmysle § 394 Trestného poriadku nemožno považovať skutočnosti alebo dôkazy, ktoré možno zistiť zo spisov tak, ako to je aj v prípade sťažovateľa, a preto napadnutým uznesením návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania zamietol.

13. Vychádzajúc z obsahu odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, ako aj z citovanej relevantnej právnej úpravy, bez toho, aby bolo potrebné dôvody rozhodnutia krajského súdu ďalej analyzovať, keďže sú podľa názoru ústavného súdu dostatočne výpovedné, pokiaľ ide o zodpovedanie otázky, či návrh sťažovateľa na povolenie obnovy predmetného trestného konania obsahoval kvalifikované skutočnosti opodstatňujúce povolenie obnovy konania, ústavný súd konštatuje ústavnú konformnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu.

13.1. Krajský súd sa vo svojom rozhodnutí náležite vysporiadal s relevantnou argumentáciou sťažovateľa a riadne vysvetlil dôvody nevyhovenia návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania. Ústavný súd hodnotí odpoveď krajského súdu ako dostatočnú, bez zjavných logických protirečení, plne zodpovedajúcu kritériám stanoveným pre náležité odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov judikatúrou ústavného súdu. Možno tak konštatovať, že nevyhovenie návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania bolo založené na racionálnom a ústavne konformnom výklade relevantnej právnej úpravy, ktorý nepopiera jej účel a podstatu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou.

13.2. Konanie o povolení obnovy konania nie je tretím stupňom rozhodovania (o vine a treste), v ktorom by bolo možné preskúmať vecnú správnosť (vrátane právnej kvalifikácie) rozsudku vydaného v základnom konaní.

13.3. Ústavný súd zároveň poukazuje na ustálený právny názor, podľa ktorého právo na spravodlivý proces neznačí právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (II. ÚS 3/97, II. ÚS 173/07). V uvedenej súvislosti ústavný súd zároveň pripomína, že nie je „skutkovým súdom“, sám dokazovanie spravidla nevykonáva a nie je preto ani oprávnený do skutkových záverov všeobecných súdov (okrem už uvedených prípadov) zasahovať (II. ÚS 472/2014).

14. Sťažovateľom napadnuté uznesenie krajského súdu v ničom nesignalizuje možnosť porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, resp. ústavný súd dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom práva, ktorého vyslovenia porušenia sa sťažovateľ domáha, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o jeho porušení.

14.1. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

15. Sťažovateľ zároveň tvrdí, že napadnutým uznesením bolo porušené aj jeho základné právo podľa čl. 47 ods. 3 ústavy, pričom z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ svoju argumentáciu o tomto porušení odvodzuje od namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Keďže však ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu tohto práva, nemohlo v takomto prípade dôjsť ani k porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy.

15.1. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 3 ústavy napadnutým uznesením odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ústavný súd, vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, konštatuje, že kritériom aplikovateľnosti čl. 6 dohovoru je materiálna povaha predmetu konania. Aplikácia uvedeného článku dohovoru prichádza do úvahy iba v prípade, že ide o konanie, v ktorom sa rozhoduje o „*občianskych právach alebo záväzkoch*“, prípadne o „*oprávnenosti trestného obvinenia*“. Nie je pritom rozhodujúce, či v okolnostiach konkrétneho prípadu rozhoduje všeobecný súd alebo iný orgán verejnej moci, a taktiež nie je rozhodujúca ani povaha zákona, ktorý upravuje predmet daného konania, rovnako tak ani povaha strán (účastníkov konania), resp. povaha právneho vzťahu, o ktorý v danej veci ide (IV. ÚS 241/07, IV. ÚS 53/08, m. m. II. ÚS 517/2016). Pôsobnosť (aplikovateľnosť) čl. 6 dohovoru zásadne nepresahuje okamih konečného, právoplatného rozhodnutia o vine a treste. Nevzťahuje sa teda *inter alia* ani na konanie o obnove a čl. 6 dohovoru ani nezaručuje právo na revíziu procesu. Ochrany práv obsiahnutých v čl. 6 dohovoru sa preto možno domáhať až v obnovenom konaní, t. j. po tom, ako bolo príslušným všeobecným súdom

právoplatne rozhodnuté o povolení obnovy konania (m. m. III. ÚS 223/2017, II. ÚS 390/2019, II. ÚS 357/2020 a i.).

16.1. Napadnutým uznesením krajský súd ako sťažnostný súd rozhodoval o návrhu sťažovateľa na povolenie obnovy konania. V konaní sa už teda nerozhodovalo o trestnom obvinení v zmysle čl. 6 dohovoru, a preto tento článok nie je na dané konanie aplikovateľný. Ústavná sťažnosť sťažovateľa je teda v tejto časti nezlučiteľná *ratione materiae* s čl. 6 dohovoru.

16.2. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania v časti namietajúcej porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. mája 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu